

Povolanie ako pozvanie

Slovo povolanie pochádza z latinského slovesa *vocare*, čo znamená volať. Prvým povolaním, ktoré Boh vložil do každého ľudského stvorenia, je byť prostredníctvom sviatosti krstu jeho deťmi. Medzi pokrstenými sú niektorí povolaní darovať svoj život Bohu cez kňazské alebo rehoľné zasvätenie; iní sa Pánovi odovzdávajú vo sviatosti manželstva. Aj manželský život je teda povolanie, ku ktorému pozýva Boh.

Meno

Zvyk nazývať sa menom je v našich rodinách čímisi samozrejším, najmä ak sú v rodine deti. Výber mena vnímajú rodičia ako dôležité rozhodnutie, veď dieťa si svoje meno poniesie po celý život. Dôvodov, pre ktoré si rodičia zvolia krstné meno svojho dieťaťa, môže byť mnoho. Niekedy je to meno, ktoré sa v rodine odovzdáva z generácie na generáciu; inokedy môže ísť o meno svätého, ktorého majú rodičia v osobitnej úcte, alebo meno osoby, ktorá nejakým spôsobom zanechala stopu v živote rodičov. Meno je preto dôležitou voľbou a pre každého človeka je akousi vizitkou, ktorou sa predstavuje svetu. Meno o nás skutočne niečo hovorí.

Samota

Keď náhodou vedieme rozhovor s niekým, koho meno si nepamätáme, môže to byť znakom toho, že sme s ním nenadviazali vzťah. Najväčšou drámou pre človeka je, že si ho iní nepamätajú. Takto sa v človeku rodí pocit samoty, ktorý sa ozve, ak naňho nikto nemyslí alebo ho nevyhľadáva. Dlhé obdobie izolácie, ktoré sme v pandémie zažili, mnohí vnímali ako dobu hlbokkej osamotenosti. Samota sa dotkla predovšetkým starších ľudí a tých, ktorí z rôznych dôvodov prežívajú ťažkosti a pociťujú únavu zo života bez spoločnosti.

Sme povolaní

V našich príbytkoch často zaznieva meno každého z nás. Rodičia napríklad volajú svoje deti, aby ich ráno zobudili, aby zistili, kde sú, aby ich vyzvali, aby si splnili svoje povinnosti, prejavili im svoju lásku. Predstierať, že nepočujeme niekoho, kto nás volá, je stratégia, ktorú všetci dobre poznáme. Je to reakcia na to, že nechceme nadviazať vzťah s osobou, ktorá nás osloví po mene. Keď na nás niekto zavolá, iste má pre nás aj nejaký odkaz. Ktosi vie, že existujeme a zaujíma sa o náš život. Toto pozvanie vstúpiť do vzťahu môžeme prijať alebo odmietnuť.

Boh nás volá po mene

Úryvok od svätého Pavla nám hovorí o tom, že všetci sme povolani. Boh-Otec pozná a volá každého: „On nás spasil a povolal svätým povolaním, nie pre naše skutky, ale zo svojho rozhodnutia a milosti, ktorú sme dostali v Kristovi Ježišovi pred večnými vekmi. No známou sa stala až teraz, keď sa zjavil náš Spasiteľ Ježiš Kristus. On zničil smrť a zjavil život a nesmrteľnosť evanjeliom.“ (2 Tim 1, 9 – 10)

Boh nás volá od večnosti. Ľudia nás volajú menom, ktoré nám kedysi dali naši rodičia. Aj samotný Boh nás oslovuje týmto menom. Pri čítaní Biblie na viacerých miestach vidíme, ako Boh neustále a rôznymi spôsobmi volá mužov a ženy, aby s ním vstúpili do vzťahu a prijali ho vo svojom živote.

Dnes nás Otec volá nasledovať Ježiša, pretože skrze neho nám je daný život, v ktorom Kristus víťazí nad smrťou; život, ktorý napriek všetkým ťažkostiam stojí za to žiť, pretože je upriamený na večný život. Silou, ktorá pochádza z Ducha Svätého, môžeme odpovedať na Božie volanie, ktoré je jedinečné pre každého z nás.

Manželstvo je odpoveďou na Božie volanie

Sviatosťou manželstva manželia odpovedajú na volanie, ktorým sa Boh na nich obrátil. Toto povolanie spočíva v láske, akou miluje on. Áno, ktoré manželia v deň sobáša vyslovili, však každý deň naráža na námahu, ktorá sa spája so snahou milovať svojho manžela či manželku v ich krehkosti a slabostiach. To znamená, že povolanie k Láske musí byť podporované Kristovou milosťou. Ak ju manželia neustále prijímajú a každý deň sa s ňou stretávajú, postupne sa s húževnatou vytrvalosťou a pokornou trpezlivosťou naučia milovať sa navzájom láskou, akou miluje Ježiš. Je utešujúce vedieť, že napriek bežnému úsiliu a nevyhnutným ťažkým chvíľam zostáva Kristova prítomnosť nepostrádateľnou oporou a jedinečnou útechou. Jeho hlas, ktorý nám sprostredkúva Slovo, nás nikdy neprestane volať, utešovať a povzbudzovať, aby sme napredovali po ceste.

Odporúčame, aby sa každý na chvíľu uzobral, opäť si prečítal katechézu a zameral sa na to, čo osobitným spôsobom rezonovalo v jeho srdci.

Námet na zamyslenie medzi manželmi/v rodine

„Hľadajte Pána, kým sa dá nájsť, volajte ho, kým je nablízku! Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty – hovorí Pán.“ (Iz 55, 6 – 8). Božie volanie niekedy nezodpovedá našim túžbam, myšlienkam a tomu, čo sa nám zdá správne. Prorok Izaiáš nám hovorí: „Hľadajte Pána, (...) volajte ho.“

- Podelme sa medzi sebou ako manželia a so svojimi deťmi o skúsenosť, či sme sa ako mladí pýtali, k čomu nás Boh povoláva.
- Vedeli sme, že vstúpiť do manželstva znamená odpovedať na Božie volanie?

Námet na zamyslenie v rámci spoločenstva

- V rámci spoločenstva sa zamyslime nad manželstvom ako povolaním, pozvaním Boha stať sa sviatosťou, teda aj keď nedokonalým, no skutočným obrazom jeho lásky.
- Keď cítíme vo svojom srdci volanie, ako môžeme pochopiť, či skutočne pochádza od Boha?
- Zamyslime sa nad dôležitosťou rozlišovania pri životných rozhodnutiach, ale aj v akýchkoľvek každodenných situáciách, pri ktorých nás Boh volá.

Témy na prehĺbenie

*„Manželstvo, zasvätený život, kňazstvo:
každé skutočné povolanie sa začína stretnutím s Ježišom.“*

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Dnes by som sa chcel vrátiť k dôležitej téme: vzťahu medzi nádejou a pamäťou so zvláštnym odkazom na spomienku na povolanie. A ako

obraz si zoberiem povolanie Ježišových učeníkov. V ich pamäti ostala táto skúsenosť tak vtlačená, že niekto dokonca zaznamenal hodinu: „Boli asi štyri hodiny popoludní“ (Jn 1, 39). Evanjelista Ján opisuje príhodu ako živú spomienku mladosti, ktorá zostala nedotknutá v jeho pamäti starca: lebo Ján napísal tieto slová, keď už bol v pokročilom veku.

K stretnutiu došlo v blízkosti rieky Jordán, kde Ján Krstiteľ krstil; a títo mladí Galilejčania si zvolili Krstiteľa ako duchovného vodcu. V jeden deň prišiel Ježiš a necháva sa pokrstiť v rieke. Nasledujúci deň sa opäť vrátil a vtedy ten, čo krstil – teda Ján Krstiteľ – povedal dvom svojim učeníkom: „Hľa, Boží Baránok“ (v. 36).

A pre týchto dvoch to je „iskra“. Nechávajú svojho prvého učiteľa a nasledujú Ježiša. Na ceste sa k nim obrátil a položil im zásadnú otázku: „Čo hľadáte?“ (v. 38). Ježiš sa v evanjeliách javí ako odborník na ľudské srdce. V tej chvíli sa stretol s dvoma hľadajúcimi mladíkmi, zdravo nepokojnými. Vskutku, aká mládež je mládežou uspokojenou, tá bez otázky zmyslu? Mladí, ktorí nič nehľadajú, nie sú mladými, sú ľuďmi na dôchodku, sú predčasne zostarnutými. Je smutné vidieť mladých na dôchodku.

A Ježiš prostredníctvom celého evanjelia, vo všetkých stretnutiach, ku ktorým dochádza na ceste, javí sa ako „ten, čo zapaluje“ srdcia. Z toho vyplýva tá jeho otázka, ktorá sa snaží podnieť túžbu po živote a šťastí, ktoré každý mladý človek nosí v sebe: „Čo hľadáš?“. Aj ja by som sa chcel dnes spýtať mladých, ktorí sú tu prítomní na námestí a tých, čo počúvajú skrze médiá: „Ty, ktorý si mladý, čo hľadáš? Čo hľadáš vo svojom srdci?“

Jánovo a Ondrejovo povolanie sa začína takto: je to začiatok priateľstva s Ježišom takého silného, že si vyžaduje spoločenstvo života a vášne s ním. Títo dvaja učenici sa pripoja k Ježišovi a okamžite sa menia na misionárov, lebo keď sa skončilo stretnutie, nevracajú sa domov pokojní: a to až tak, že ich vlastní bratia – Šimon a Jakub – sú

čoskoro zatahnutí do sledu udalostí. Išli k sebe domov a povedali: „Našli sme Mesiáša, našli sme veľkého proroka“: oznamujú zvesť. Sú misionármi toho stretnutia. Išlo o stretnutie také dojemné, také plné šťastia, že učeníci si navždy zapamätali ten deň, ktorý osvietil a nasmeroval ich mladosť.

Ako možno objaviť vlastné povolanie v tomto svete? Možno ho objaviť toľkými spôsobmi, avšak táto stránka evanjelia nám hovorí, že prvým indikátorom je radosť zo stretnutia s Ježišom. Manželstvo, zasvätený život, kňazstvo: každé skutočné povolanie sa začína stretnutím s Ježišom, ktorý nám dáva radosť a novú nádej, a ktoré nás vedie aj prostredníctvom skúšok a ťažkostí k stále plnšiemu stretnutiu s ním a k plnosti v radošti.

Pán nechce mužov a ženy, ktorí za ním kráčajú neochotne, bez toho, aby mali v srdci vietor radosti. Vy, čo ste na námestí, pýtam sa vás – každý nech zodpovie sám pre seba – máte v srdci vietor radosti? Každý nech sa spýta: „Mám v sebe, v srdci, vietor radosti?“ Ježiš chce ľudí, ktorí zakúsili, že byť s ním prináša nesmierne šťastie, ktoré možno v živote obnoviť každý deň.

Učeník Božieho kráľovstva, ktorý by nebol radostný, ktorý by neevanjelizoval tento svet, je smutný človek. Nestávame sa ohlasovateľmi Ježiša tým, že naostrujeme zbrane rétoriky: môžeš hovoriť, hovoriť, hovoriť, ale ak tam nie je niečo viac... Ako sa možno stať ohlasovateľmi Ježiša? Tak, že si v očiach zachováme iskru skutočného šťastia. Vidíme toľkých kresťanov, aj medzi sebou, ktorí očami odovzdajú radosť viery: očami!

Z toho dôvodu kresťan – [rovnako] ako Panna Mária – stráži oheň svojho zalúbenia: zalúbení do Ježiša. Samozrejme, sú tu aj životné skúšky, sú tu chvíle, kedy treba ísť vpred napriek chladu a vetrom, ktoré vejú oproti nám, napriek toľkým utrpeniam. Kresťania však poznajú cestu, ktorá vedie k tomu posvätnému miestu, ktorý ich raz a navždy zapálil.

Prosím vás však, žiadam: nevšímajme si znechutených a nešťastných ľudí; nepočúvajme tých, ktorí cynicky radia nestarať sa o nádeje života; nedôverujme tomu, ktorý uhasí už na počiatku každé nadšenie hovoriac, že žiadna firma nestojí za obetovanie celého života; nepočúvajme „zostarnutých“ srdcom, ktorí hasia mládežnícku eufóriu. Choďme za starcami, ktorí majú oči žiariace nádejou!

Pestujme skôr zdravé utópie. Boh chce, aby sme boli schopní snívať ako on a s ním, zatiaľ čo kráčame pozorní na realitu [okolo nás]; snívať o inom svete. A ak nejaký sen zhasne, vráťme sa späť k jeho snívaniu, s nádejou na spomienku na začiatky, a tie ruky, ktoré možno po nie veľmi dobrom živote, sú ukryté pod popolom prvého stretnutia s Ježišom.

Toto je základná dynamika kresťanského života: pamätať na Ježiša. Pavol hovoril svojmu učeníkovi: „Pamätaj na Ježiša Krista“ (porov. 2 Tim 2, 8); toto je tá rada veľkého svätého Pavla: „Pamätaj na Ježiša Krista“. Pamätať na Ježiša, na oheň lásky, s akým sme raz prijali náš život ako dobrý plán, a týmto plameňom znovu oživiť našu nádej.

(Pápež František, Generálna audiencia, Námestie svätého Petra, 30. augusta 2017)

(Preložila Slovenská redakcia VR)